Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 999 van 15 september 2026
in de zaak X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. JOUNDI**
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 april 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2026 met refertenummer 139190.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig uit Marokko.

Op 23 november 2018 heeft zij een visum type C aangevraagd bij de Nederlandse diplomatieke post te Nador met als reisdoel: familiaal. De garant was A. E. (wonende te Tilburg).

Het Schengenvisum werd goedgekeurd op 14 december 2018, en was geldig van 15 december 2018 tot 29 januari 2019, voor meerdere binnenkomsten, en dus voor 30 dagen.

Op 6 januari 2019 kwam de verzoekende partij aan in het Schengengebied per boot te Almeria, Spanje (inreisstempel paspoort). Het is onbekend wanneer zij aankwam in België.

Op 7 september 2022 werden er instructies verstuurd voor een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten).

De verzoekende partij bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 28 augustus 2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 25 maart 2024 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

De verzoekende partij verkreeg het verblijfsrecht als vader van het minderjarige Belgisch kind E. A. J. met wie zij zich vestigde.

Op 23 december 2025 ontving DVZ van het parket van Antwerpen een schrijven waarin melding werd gemaakt van het feit dat de verzoekende partij niet meer samenwoonde met haar partner en de referentiepersoon. Zij zou wel nog in de weekends naar haar partner gaan om haar dochter te zien.

Reeds op 31 oktober 2025 werd het voorstel gedaan om de verzoekende partij van het adres van de referentiepersoon te schrappen, wat ook gebeurde op 15 december 2025. Op 16 december 2025 werd de verzoekende partij op een afzonderlijk adres ingeschreven.

Op 9 januari 2026 werd de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie te schetsen. Zij is hier niet op ingegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende zending niet is afgehaald.

Op 14 april 2026 stelt de verwerende partij een einde aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, en deze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: Naam: E. A. Voorna(a)m(en): R. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (…)2000 Geboorteplaats: D. I. O. A. E. Identificatienummer in het Rijksregister:2 (…) Verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 28.08.2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 25.03.2024 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als vader van het minderjarige Belgisch kind E. A. J. (…) met wie hij zich vestigde. Overeenkomstig artikel 40ter, §4 van de Vreemdelingenwet kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden beoogd in § 2, wanneer niet meer is voldaan aan de voorwaarden voorzien in de voorgaande paragrafen. Verder stelt artikel 40ter, §2, 1 lid, 3° van dezelfde wet dat de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad de daadwerkelijke zorg over hun Belgisch kind moeten dragen. Op 23.12.2025 ontving DVZ van het parket van Antwerpen een schrijven waarin melding werd gemaakt van het feit dat betrokkene niet meer samenwoonde met zijn partner en de referentiepersoon. Betrokkene zou wel nog in de weekends naar zijn partner gaan om zijn dochter te zien.
Reeds op 31.10.2025 werd het voorstel gedaan om betrokkene van schrappen, hetgeen geschiedde op 15.12.2025. Op 16.12.2025 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven. Waar bij duurzame samenwoonst van een ouder met zijn Belgisch minderjarig kind wordt vermoed dat de ouder de daadwerkelijke zorg over het kind draagt, is dat niet het geval wanneer er geen sprake meer is van samenwoonst. Daarom werd betrokkene op 09.01.2026 verzocht bewijzen over te maken dat hij nog steeds de daadwerkelijke zorg over zijn kind droeg. Deze brief werd per aangetekende zending naar betrokkene gestuurd. Uit opzoekingen in het trackingsysteem van BPost blijkt echter dat betrokkene de brief nooit heeft afgehaald en dat ze naar de afzender werd teruggestuurd. Voor zover hij zou stellen het afwezigheidsbericht nooit ontvangen te hebben dient vastgesteld te worden dat hij desgevallend verzaakt heeftaan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven. Door toedoen van betrokkene kan heden aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.
Het Hof van Justitie omschrijft het concept "daadwerkelijke zorg" als het op zich nemen van dagdagelijkse zorgen opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de

gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun.
Er dient vastgesteld te worden dat er geen enkel element in het dossier terug te vinden is waaruit kan blijken dat betrokkene, sedert het voorstel werd gedaan om hem van het adres van zijn dochtertje te schrappen, nog de daadwerkelijke zorg over het kind zou dragen. Nergens kan enig stuk worden teruggevonden waaruit blijkt dat betrokkene nog de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken op zich zou nemen of het kind materiële zorg en steun zou verschaffen. Blijkens de informatie die het parket doorgaf, zou betrokkene zich wel nog in de weekends bij zijn partner melden om zijn dochter te zien. Dat betrokkene nog omgang met het kind zou hebben, betekent echter niet dat hij ook instaat voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken. Er blijkt daaruit niet dat betrokkene mee instaat voor de zorg van het kind, of hij mee zorgt voor de noden van het kind, of hij betrokken is bij de school en opvolging van de scholing van het kind, of hij beschikbaar is om het kind mee op te vangen voor of na de school, in de schoolvakanties en/of in het weekend....

Overeenkomstig artikel 40ter, §4 van de wet van 15.12.1980 kan daarom een einde gesteld worden aan betrokkenes verblijfsrecht.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot einde van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in artikel 40, § 2, eerste lid, 3°, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot beëindiging van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.
Uit het administratief dossier kan niet blijken dat er nog sprake is van een hechte band van betrokkene met zijn kind. Hij zou zich in de weekends bij de mama melden om het kind te zien, maar het dossier bevat geen gegevens over de duur van deze contacten, noch over de aard ervan. Het is ons niet bekend of de moeder bijvoorbeeld het kind met betrokkene meegeeft voor recreatieve of andere activiteiten zonder haar toezicht. Bovendien dateren de gegevens van het parket van eind december 2025, maar blijkt niet uit het dossier of de contacten inmiddels zijn toegenomen of afgenomen, noch kan vastgesteld worden dat betrokkene stappen heeft ondernomen om voormeld contactrecht met een onderhandse overeenkomst, dan wel via de rechtbank te laten vaststellen en/of uit te breiden naar een verblijfsregeling.
Verder kan ook niet uit het dossier blijken dat er sedert het vertrek van betrokkene uit de gezinswoning nog sprake zou zijn van enige afhankelijkheidsrelatie met zijn Belgisch kind. In het dossier kan men geen indicaties terugvinden dat betrokkene financieel, materieel of op een andere wijze nog zou bijdragen voor het kind. Tot slot moet opgemerkt worden dat wanneer een derdelander alleen omgang heeft met zijn Belgisch kind, dat kind door de beëindiging van het verblijf van deze derdelander niet het risico loopt zijn rechten van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Unie niet te kunnen uitoefenen. Immers kan uit het enkel feit dat betrokkene wekelijks contact zoekt met zijn kind niet worden afgeleid wat zijn betrokkenheid is in het leven van zijn kind op vlak van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken.
Gelet op het administratief dossier en de voorgaande overwegingen is het niet onredelijk het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.
Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

Op 26 april 2026 is de verzoekende partij gehoord door de politie van PZ Minos voor een verkeersovertreding.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van het hoger belang van het kind.

Zij licht haar twee middelen toe als volgt:

"II. FEITEN

Verzoeker verkreeg een verblijfsrecht als vader van zijn minderjarig Belgisch kind, J. E. A., geboren op 18 juni 2025. Zijn verblijfsrecht werd aldus erkend in functie van zijn hoedanigheid van vader van een Belgisch minderjarig kind.
De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet langer zou samenwonen met de moeder van het kind en dat hij niet langer zou aantonen daadwerkelijke zorg- en opvoedingstaken op te nemen. Verwerende partij leidt daaruit ten onrechte af dat verzoeker geen daadwerkelijke band meer zou hebben met zijn kind. Het ontbreken van samenwoonst met de moeder van het kind betekent geenszins dat verzoeker geen vaderrol meer opneemt. Verzoeker heeft zijn kind op regelmatige wijze gezien, contact onderhouden met de moeder omtrent de omgangsregeling, praktische afspraken gemaakt over het ophalen en terugbrengen van het kind en financiële bijdragen gestort aan mevrouw N. B., moeder van het kind. De stukken tonen aan dat verzoeker niet onverschillig staat tegenover zijn kind, maar integendeel actief inspanningen levert om aanwezig te blijven in het leven van zijn dochter, zowel affectief, praktisch als financieel.

III. OMTRENT DE COMMUNICATIE MET DE MOEDER EN DE OMGAANDE CONTACTEN
Uit de neergelegde communicatie tussen verzoeker en mevrouw N. B. blijkt dat verzoeker wel degelijk contact onderhoudt met de moeder van het kind met het oog op de uitoefening van zijn vaderlijke rol. Deze communicatie is van groot belang, omdat zij de stelling van verwerende partij rechtstreeks tegenspreekt als zou verzoeker geen daadwerkelijke zorg of opvoedingsrol meer opnemen. Zo blijkt uit de berichten van 14 april dat verzoeker aan de moeder meedeelt dat hij donderdag naar J. zal komen. Wanneer de moeder initieel "Nee" antwoordt, reageert verzoeker onmiddellijk dat zij geen recht heeft om dit te weigeren, omdat het zijn dochter is. Dit toont aan dat verzoeker zijn omgang niet vrijwillig nalaat, maar integendeel actief aandringt op contact met zijn kind. De moeder antwoordt vervolgens dat verzoeker het kind tot 21 uur kan houden omdat zij afspraken heeft, waarna verder wordt afgesproken dat het om donderdag gaat. De moeder deelt eveneens mee dat zij naar Turnhout verhuist en dat verzoeker het kind voortaan daar zal moeten ophalen. Ook hieruit blijkt dat er concrete afspraken worden gemaakt over het ophalen en terugbrengen van het kind en dat verzoeker zich schikt naar de praktische organisatie rond J.
Een andere conversatie toont dat verzoeker expliciet vraagt naar een afspraak voor J. op woensdag en vraagt of zij school heeft. De moeder antwoordt dat het kind na de middag kan worden opgehaald om 12.30 uur en vraagt later om J. om 18 uur terug te brengen omdat zij werkt. Dit zijn geen vrijblijvende of theoretische contacten, maar concrete omgangsafspraken die rechtstreeks betrekking hebben op de dagelijkse organisatie van het kind. Nog een bijkomende conversatie van 22 april toont dat de moeder aan verzoeker vraagt het kind om 17.30 uur of 17.10 uur terug naar huis te brengen, en daarna aangeeft dat hij J. om 7 uur mag komen halen omdat zij het kind wakker zal maken. Verzoeker antwoordt telkens instemmend. Dit bevestigt dat verzoeker het kind daadwerkelijk ophaalt, tijd met haar doorbrengt en haar nadien terugbrengt volgens afspraak met de moeder. De communicatie bevat bovendien passages waaruit blijkt dat verzoeker zich verzet tegen elke beperking van zijn contact met zijn dochter. Hij schrijft onder meer dat zijn dochter hem ook nodig heeft en vraagt waarom het hem moeilijk wordt gemaakt. Deze berichten tonen de betrokkenheid van verzoeker als vader en zijn wil om een effectieve vader-kindrelatie te behouden. De bestreden beslissing negeert deze concrete elementen volledig. Zij vertrekt van de foutieve premisse dat enkel samenwoonst doorslaggevend zou zijn, terwijl de stukken juist aantonen dat er ook buiten samenwoonst een reële, regelmatige en affectieve band bestaat tussen verzoeker en zijn minderjarig kind.

IV. OMTRENT DE OVERSCHRIJVINGEN AAN MEVROUW N. B.
Verzoeker legt tevens betalingsbewijzen neer waaruit blijkt dat hij geld heeft overgemaakt aan mevrouw N. B., moeder van het kind. Deze overschrijvingen zijn essentieel, omdat zij aantonen dat verzoeker niet enkel affectief contact onderhoudt met zijn dochter, maar ook financieel bijdraagt aan haar onderhoud en noden. Uit de stukken blijken minstens de volgende overschrijvingen naar mevrouw N. B.:
· Maandag 12 januari: overschrijving aan B. N. ten bedrage van 150,00 EUR.
· Donderdag 5 februari: overschrijving aan N. B. ten bedrage van 150,00 EUR.
· Zaterdag 7 februari: overschrijving aan N. B. ten bedrage van 100,00 EUR.
· Maandag 6 april: overschrijving aan N. B. ten bedrage van 150,00 EUR.
Deze betalingen bedragen samen minstens 550,00 EUR op basis van de zichtbare stukken. Zij zijn verspreid over verschillende maanden en tonen dus geen eenmalig of toevallig gebaar, maar een herhaald patroon van financiële ondersteuning. De overschrijvingen moeten worden gelezen in samenhang met de berichten tussen verzoeker en de moeder. Uit die berichten blijkt dat de moeder zelf aangeeft dat zij werkt, afspraken heeft en hulp nodig heeft bij de zorg voor J. Verzoeker reageert niet afzijdig, maar blijft contact opnemen, maakt afspraken en draagt financieel bij. De betalingen vormen dus een concreet bewijs van een daadwerkelijke vaderlijke betrokkenheid.
Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen daadwerkelijke zorg zou aantonen. Die beoordeling is kennelijk onzorgvuldig wanneer men vaststelt dat er meerdere overschrijvingen bestaan aan de moeder van het kind. Financiële bijdragen aan de moeder van een minderjarig kind zijn bij uitstek relevante elementen bij de beoordeling van de daadwerkelijke zorg en verantwoordelijkheid van de vader. Het is bovendien onredelijk om verzoeker tegen te werpen dat hij onvoldoende zorg zou opnemen zonder deze betalingen, de communicatie en de foto's in hun geheel te beoordelen. De vader-kindrelatie moet

immers worden beoordeeld op basis van alle concrete elementen: affectief contact, feitelijke omgang, praktische afspraken, financiële steun en de houding van de ouder ten aanzien van het kind. De bestreden beslissing reduceert het dossier tot het loutere gegeven van het ontbreken van samenwoonst. Daarmee miskent zij dat vele ouders na een relatiebreuk of feitelijke scheiding niet langer samenwonen, maar toch een daadwerkelijke ouderrol blijven opnemen. De overschrijvingen naar mevrouw B. bevestigen precies dat verzoeker ook na het wegvallen van de samenwoonst verantwoordelijk blijft handelen ten aanzien van zijn dochter.

V. OMTRENT DE FOTO'S VAN VERZOEKER MET ZIJN DOCHTER
Verzoeker legt daarnaast een reeks foto's neer die de daadwerkelijke omgang tussen hem en zijn dochter illustreren. Deze foto's zijn niet louter illustratief, maar vormen concrete aanwijzingen van een affectieve, persoonlijke en herhaalde band tussen vader en kind. De foto's tonen verzoeker en J. in verschillende contexten: samen op de sofa, tijdens uitstappen, in een horecazaak, in een speelse omgeving, buitenshuis in de avond, en in een woning. Het gaat dus niet om één geïsoleerd contactmoment, maar om verschillende momenten en situaties waarin verzoeker zichtbaar aanwezig is bij zijn kind. De foto op pagina 1 toont verzoeker samen met het kind in een huiselijke omgeving. De nabijheid tussen vader en kind en het feit dat zij samen tijd doorbrengen in een rustige familiale context bevestigen het bestaan van een normale vader-kindrelatie. De foto's op pagina's 3, 4, 7 en 8 tonen verzoeker met zijn dochter tijdens een uitstap of in een publieke omgeving. Op de foto's is zichtbaar dat verzoeker bij het kind is, haar begeleidt en met haar tijd doorbrengt. Dit weerspreekt uitdrukkelijk de stelling dat er geen daadwerkelijke band of zorg zou bestaan. De foto's op pagina's 5 en 10 tonen verzoeker en zijn dochter buitenshuis in een avondcontext. Ook dit wijst erop dat het contact niet beperkt bleef tot een kort bezoek, maar dat verzoeker effectief tijd met zijn dochter doorbracht buiten de woning. De foto's op pagina's 6 en 9 tonen verzoeker samen met het kind in een woning, waarbij ook blijkt dat het kind zich in een vertrouwde omgeving bevindt. Dit ondersteunt de stelling dat verzoeker niet louter sporadisch contact heeft, maar dat hij daadwerkelijk aanwezig is in het leven van zijn dochter. De foto's op pagina's 2 en 11 tonen het kind tijdens een uitstap/speelmoment. Deze foto's moeten worden gelezen samen met de andere foto's en de communicatie: zij maken deel uit van dezelfde bewijsvoering omtrent de omgangsmomenten en de familiale context waarin verzoeker contact onderhoudt met zijn dochter. Alle foto's samen tonen een herkenbaar patroon van affectieve aanwezigheid. De minderjarige is op verschillende momenten in de nabijheid van verzoeker, tijdens gewone ouderkindmomenten zoals eten, uitstap, spelen, thuis aanwezig zijn en samen buiten zijn. Dit zijn precies de situaties waarin een ouderlijke band zich manifesteert. Verwerende partij had deze stukken moeten betrekken in haar beoordeling. Door te oordelen dat er geen daadwerkelijke zorg of band zou bestaan zonder deze foto's concreet te bespreken, heeft verwerende partij de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

VI. OMTRENT HET VERZOEK VAN 9 JANUARI 2026
Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar een brief van 9 januari 2026 waarbij verzoeker zou zijn uitgenodigd om bijkomende stukken over te maken betreffende zijn daadwerkelijke zorg voor het kind. Verzoeker betwist dat hij deze brief ooit heeft ontvangen. Verzoeker heeft nooit een aangetekende zending ontvangen. Indien verwerende partij van oordeel was dat het dossier onvolledig was en dat het verblijfsrecht van verzoeker op het spel stond, diende zij zich ervan te vergewissen dat verzoeker effectief kennis kreeg van dit verzoek om stukken. Het recht om gehoord te worden en het zorgvuldigheidsbeginsel vereisen dat verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid krijgt om nuttige stukken voor te leggen. Een theoretische of niet-aangetoonde kennisgeving volstaat niet, zeker niet wanneer de gevolgen bijzonder zwaar zijn: het beëindigen van een verblijfsrecht als vader van een Belgisch minderjarig kind. Het is dan ook kennelijk onredelijk om verzoeker te verwijten dat hij geen bijkomende stukken zou hebben overgemaakt wanneer het verzoek van 9 januari 2026 hem nooit heeft bereikt. Dit klemt des te meer nu verzoeker thans talrijke stukken voorlegt waaruit zijn betrokkenheid blijkt: communicatie, overschrijvingen en foto's.

VII. OMTRENT DE BETEKENING VAN DE BESTREDEN BESLISSING
Ook de betekening van de bestreden beslissing verliep gebrekkig. De beslissing werd aan verzoeker betekend door de politie "op straat/op de step". Deze wijze van kennisgeving illustreert opnieuw dat de procedure op onzorgvuldige wijze is verlopen. Gelet op de ernst van de beslissing en de gevolgen ervan voor het gezinsleven van verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind, mocht van verwerende partij een zorgvuldige en duidelijke kennisgeving worden verwacht. De wijze waarop de beslissing uiteindelijk aan verzoeker werd meegedeeld, bevestigt dat verzoeker niet op normale wijze werd betrokken bij het administratief onderzoek.

VIII. IN RECHTE

1. Eerste middel: schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet zou aantonen dat hij daadwerkelijke zorg draagt voor zijn minderjarig Belgisch kind, maar zij onderzoekt niet concreet welke band verzoeker werkelijk met zijn kind onderhoudt. De motivering is eenzijdig opgebouwd rond het ontbreken van samenwoonst met de moeder van het kind en rond het vermeende gebrek aan bijkomende stukken. Zij houdt geen rekening met de realiteit van gescheiden ouderschap, waarbij omgang, financiële bijdrage en affectieve aanwezigheid evenzeer elementen zijn van daadwerkelijke zorg. De communicatie met de moeder toont dat verzoeker omgang vraagt en organiseert. De overschrijvingen tonen financiële ondersteuning. De foto's tonen daadwerkelijke aanwezigheid bij het kind. Deze elementen maken samen duidelijk dat verzoeker wel degelijk een vaderrol opneemt. Door deze elementen niet te onderzoeken, minstens niet ernstig te betrekken in de beoordeling, heeft verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. De bestreden beslissing is hierdoor niet gedragen door een zorgvuldig onderzoek van alle relevante feiten. Het eerste middel is ernstig en gegrond.

2. Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven beschermt. Tussen verzoeker en zijn minderjarig Belgisch kind bestaat een daadwerkelijk gezinsleven. Dit blijkt uit de communicatie met de moeder, de concrete omgangsafspraken, de financiële bijdragen en de foto's van verzoeker met zijn dochter. De beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker raakt rechtstreeks aan dit gezinsleven. Zij dreigt de relatie tussen vader en kind ernstig te bemoeilijken en miskent het belang van het kind om contact te behouden met beide ouders. Het hoger belang van het kind vereist dat verwerende partij een grondige en individuele beoordeling maakt van de familiale situatie. Een loutere verwijzing naar het ontbreken van samenwoonst volstaat niet. Het kind heeft recht op behoud van een persoonlijke relatie met haar vader, zeker wanneer uit de stukken blijkt dat de vader contact zoekt, omgang uitoefent en financieel bijdraagt. Verwerende partij heeft geen zorgvuldige proportionaliteitsafweging gemaakt. Zij onderzoekt niet of de beëindiging van het verblijfsrecht noodzakelijk en evenredig is in het licht van het gezinsleven van verzoeker en zijn dochter. De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 8 EVRM. Het tweede middel is ernstig en gegrond.

IX. BESLUIT
De bestreden beslissing steunt op een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek. Verwerende partij heeft ten onrechte geoordeeld dat verzoeker geen daadwerkelijke band meer zou onderhouden met zijn minderjarig Belgisch kind. De voorgelegde stukken tonen het tegendeel aan: verzoeker communiceert met de moeder over omgangsmomenten, haalt het kind op en brengt haar terug, draagt financieel bij via overschrijvingen aan mevrouw N. B., en is zichtbaar aanwezig in het leven van zijn dochter via meerdere foto's in verschillende familiale contexten. De beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste

zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij het verblijfsrecht kreeg als vader van het minderjarige Belgisch kind E. A. J. met wie hij zich vestigde. De verzoekende partij betwist niet dat overeenkomstig artikel 40ter, §4 van de Vreemdelingenwet een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden beoogd in § 2, wanneer niet meer is voldaan aan de voorwaarden voorzien in de voorgaande paragrafen, noch dat artikel 40ter, §2, 1 lid, 3º van dezelfde wet stelt dat de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad de daadwerkelijke zorg over hun Belgisch kind moeten dragen. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing eveneens dat zij op 23 december 2025 van het parket van Antwerpen een schrijven ontving waarin melding werd gemaakt van het feit dat de verzoekende partij niet meer samenwoonde met haar partner en de referentiepersoon, en dat de verzoekende partij wel nog in de weekends naar haar partner zou gaan om haar dochter te zien. De verzoekende partij werd op 16 december 2025 op een afzonderlijk adres ingeschreven, zo motiveert de verwerende partij, en de verzoekende partij betwist dit evenmin.
Artikel 40ter, §4 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

"§ 4. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van een Belg, ook een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden beoogd in § 2, wanneer niet meer is voldaan aan de voorwaarden voorzien in de voorgaande paragrafen. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot einde van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot beëindiging van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg."

Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet meer bij haar ex-partner en minderjarige Belgisch kind gevestigd is. Zij is echter wel van oordeel dat zij de daadwerkelijke zorg mee draagt over haar minderjarige Belgische dochter, en stelt dat de verwerende partij volgens haar op onzorgvuldige wijze geen rekening heeft gehouden met de elementen die daarop wijzen en die zij aanhaalt onder de titel 'feiten' in haar verzoekschrift.

De Raad kan enkel vaststellen dat de stukken waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, en die volgens haar aantonen dat zij mee de daadwerkelijke zorg draagt voor haar dochter, zich niet in het administratief dossier bevinden.

Bovendien motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing ook als volgt:

"*Waar bij duurzame samenwoonst van een ouder met zijn Belgisch minderjarig kind wordt vermoed dat de ouder de daadwerkelijke zorg over het kind draagt, is dat niet het geval wanneer er geen sprake meer is van samenwoonst. Daarom werd betrokkene op 09.01.2026 verzocht bewijzen over te maken dat hij nog steeds de daadwerkelijke zorg over zijn kind droeg. Deze brief werd per aangetekende zending naar betrokkene gestuurd. Uit opzoekingen in het trackingsysteem van BPost blijkt echter dat betrokkene de brief nooit heeft afgehaald en dat ze naar de afzender werd teruggestuurd. Voor zover hij zou stellen het afwezigheidsbericht nooit ontvangen te hebben dient vastgesteld te worden dat hij desgevallend verzaakt heeft aan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven. Door toedoen van betrokkene kan heden aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens."*

De verzoekende partij stelt omtrent het schrijven van 9 januari 2026 van de verwerende partij dat zij deze brief nooit heeft ontvangen. De betreffende brief bevindt zich in het administratief dossier en vermeldt onder meer het volgende:

"Overeenkomstig artikel 40ter, §4 van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan worden beëindigd wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden voorzien in artikel 40ter. Zo stelt artikel 40ter, §2, 1e lid, 3° dat de ouder van een Belgisch kind de daadwerkelijke zorg over het kind die zij vervoegen dient te dragen. Uit het administratieve dossier blijkt dat u niet meer de daadwerkelijke zorg draagt over de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen, nl. E. A. J. ((…)). De Dienst Vreemdelingenzaken overweegt daarom om uw verblijfsrecht te beëindigen. Overeenkomstig artikel 62, §1 van de voormelde wet, wordt u daarom de kans geboden om binnen de maand volgend op de datum van betekening van deze brief (datum betekening + 30 dagen) documenten over te maken waarvan u meent dat deze een invloed kunnen hebben op een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht of deze kunnen verhinderen. U dient bewijzen over te maken waaruit blijkt dat u nog steeds de daadwerkelijke zorg over uw Belgisch kind draagt. Het Hof van Justitie omschrijft het concept "daadwerkelijke zorg" als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun. Bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter, §4 van de wet van 15.12.1980 dient de DVZ rekening te houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot beëindiging van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Het staat u dan ook vrij om, binnen dezelfde termijn, documenten omtrent uw persoonlijke situatie aan te reiken waarvan u meent dat deze een invloed kunnen hebben op een beslissing omtrent uw verblijfsrecht. Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Deze brief werd aangetekend verstuurd aan het adres van de verzoekende partij op 16 januari 2026, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij betwist dit ook niet. Zij stelt enkel dat zij deze brief niet ontvangen heeft. Met deze loutere bewering maakt zij echter niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat uit opzoekingen in het trackingsysteem van BPost blijkt dat de verzoekende partij de brief nooit heeft afgehaald en dat deze naar de afzender werd teruggestuurd. De verzoekende partij betwist bovendien helemaal niet dat zij desgevallend verzaakt heeft aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven. Hieruit blijkt dat het dan ook enkel aan de verzoekende partij zelf te wijten is dat zij geen kennis kreeg van de brief van de verwerende partij van 9 januari 2026.

De elementen die de verzoekende partij nu in haar verzoekschrift naar voor brengt, en die volgens haar aantonen dat zij wel degelijk mee de daadwerkelijke zorg over haar dochter draagt, werden niet aan de verwerende partij voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kon er dan ook geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat "*Er dient vastgesteld te worden dat er geen enkel element in het dossier terug te vinden is waaruit kan blijken dat betrokkene, sedert het voorstel werd gedaan om hem van het adres van zijn dochtertje te schrappen, nog de daadwerkelijke zorg over het kind zou dragen. Nergens kan enig stuk worden teruggevonden waaruit blijkt dat betrokkene nog de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken op zich zou nemen of het kind materiële zorg en steun zou verschaffen. Blijkens de informatie die het parket doorgaf, zou betrokkene zich wel nog in de weekends bij zijn partner melden om zijn dochter te zien. Dat betrokkene nog omgang met het kind zou hebben, betekent echter niet dat hij ook instaat voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken. Er blijkt daaruit niet dat betrokkene mee instaat voor de zorg van het kind, of hij mee zorgt voor de noden van het kind, of hij betrokken is bij de school en opvolging van de scholing van het kind, of hij beschikbaar is om het kind mee op te vangen voor of na de school, in de schoolvakanties en/of in het weekend.... Overeenkomstig artikel 40ter, §4 van de wet van 15.12.1980 kan daarom een einde gesteld worden aan betrokkenes verblijfsrecht."*

De verzoekende partij stelt verder ook nog dat zij een gezin vormt met haar minderjarige Belgisch kind, en dat de verwerende partij met dit gezinsleven geen rekening zou gehouden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing, evenmin als met het hoger belang van het kind.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing expliciet vermeldt dat het een beslissing betreft die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden 'zonder' bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing kan dus op zich niet tot gevolg hebben dat enig gezinsleven, voor zover daar al sprake van zou zijn, tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter zou worden geschonden. De verzoekende partij kan de schending van artikel 8 van het EVRM in dat opzicht niet dienstig aanvoeren, en dit onderdeel van het tweede middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt verder dat het hoger belang van het kind zou geschonden worden. De beëindiging van het verblijfsrecht raakt volgens haar rechtstreeks aan haar gezinsleven. Zij dreigt volgens de verzoekende partij de relatie tussen vader en kind ernstig te bemoeilijken en miskent het belang van het kind om contact te behouden met beide ouders. Het hoger belang van het kind vereist dat verwerende partij een grondige en individuele beoordeling maakt van de familiale situatie. Uit voorgaande bespreking is al gebleken dat de verzoekende partij de verwerende partij niet dienstig kan verwijten geen rekening gehouden te hebben met de door haar vermelde elementen (berichten, foto's, overschrijvingen), nu zij zelf heeft nagelaten deze voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij over te maken. En dit ondanks de uitdrukkelijke vraag van de verwerende partij daartoe door middel van een aangetekend schrijven.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij de schending van het hoger belang van het kind niet aannemelijk maakt door louter te verwijzen naar drie zeer korte sms-conversaties waaruit volgens de verzoekende partij zou moeten blijken dat zij haar dochter af en toe ophaalt, en vier zeer geringe overschrijvingen naar de moeder van het kind. De Raad merkt bovendien op dat de informatie die af te leiden valt uit de voorgelegde korte sms-conversaties zelfs niet allemaal in het voordeel van de verzoekende partij lijkt te spelen, wel integendeel. Zo blijkt uit de reeds uiterst beperkte conversaties dat de ex-partner aan de verzoekende partij daarin ook onder meer het volgende stuurde aan de verzoekende partij *"Wat doe jij voor J. Heb jij iets voor haar gedaan ofzo??? Sihr ofzo lahfed (…) kifech elke keer als zij naar jou doet huilt zij kapot hard wilt zij niks geen eten geen drinken (…) gewoon niks???"*. De verzoekende partij zet verder op geen enkele andere concrete manier uiteen waarom volgens haar het hoger belang van het kind wordt geschonden. Zij maakt een schending van het hoger belang van het kind dan ook niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN J. CAMU